

Älskad fotboll kan ge tråkigt minne!

Om man kan älska fotboll så älskar jag fotboll. Det är väl då själve den, att ett av mina tråkigaste minnen är kopplat till just det.

Arne Selmosson. En ikon för mig. Vi har känt varandra i familjerna i alla år, och hösten 1999 skulle jag och min mor och far låna familjen Selmossons lägenhet i närheten av Udine i nordöstra Italien. (Jag har senare varit där två gånger och skulle ha åkt i maj i år men det får bli 2022 istället).

Vi backar tillbaka till sommaren 1999. Arne ringer till pappa en kväll och säger:

-Jag kan ju följa med er och visa runt lite.

Förstår ni? ARNE SELMOSSON skulle följa med oss till Italien. Men.... hans hälsa började svikta och resan blev aldrig av. Den taggen sitter hårt. Kort senare träffade jag Rogher (äldste sonen) som beklagade att det inte blev någon resa. Väckligt trist, minns jag att jag fick fram.

Så sent som i somras satt jag en alldeles för sen kväll på Götene Gatukök tillsammans med Stefan Selmosson (yngste sonen). Han berättade bland annat att hans pappa i stort sett aldrig fick vara ifred när han befann sig i Italien.

1993 var jag rätt så färsk i min roll som sportkrönikör i vår lokala tidning Götene Tidning (det var så det började, sedan blev jag anställd och fick skriva om allt). Jag hade skrivit om Arne utifrån uppgifterna i en bok. Ansvarige utgivaren hörde av sig och sa: -Arne vill att du kommer förbi sportaffären.

Jag blev knäsvag. Vad vill han? Vad har jag gjort?

Det visade sig att han ville dementera en uppgift som fanns i artikeln.

Arne är en av de ödmjukaste människor jag träffat. Den som någon gång träffat honom eller på något sätt tagit del av hans sätt att vara, vet att han aldrig framhöll sina framgångar på fotbollsplanen. Det var honom helt främmande. I sportaffären den där gången sa han lågmält och försiktigt: -Du kunde hört av dig och kollat upp det. Det hade han rätt i.

En annan gång satt jag och fikade med Arne och hans fru Anna i deras hem på Skogsvägen. Huset, som Anna sålde för bara något år sedan, är Italieninspirerat med balkong utmed husets hela framsida.

Naturligtvis kom vi in på fotboll. Det var Anna som berättade. Hon gick och hämtade ett tidningsklipp från en italiensk sporttidning. Arne hade vid tillfället blivit framröstad som en av Romas bästa spelare någonsin.

Anna läste först på italienska, sedan på svenska. Jag satt mittemot Arne och sa spontant: -Det är ju så man får gåshud.

Arne slog ut med händerna och sa besvärat: -Äsch, det är väl inget.

Den händelsen säger väldigt mycket om Arne.

Till sist kan jag inte undanhålla er följande episod. Mamma och pappa umgicks en hel del med Stefan och hans dåvarande fru. De besökte bland annat en pizzeria i Köpenhamn som drevs av italienare. Personalen pratade vitt och brett på sitt språk om hur besvärliga svenskar var och det var än det ena och än det andra som inte var okej.

Stefan, som är född i Rom och liksom Rogher behärskar italienska flytande, satt först tyst. Efter en stund frågar han personalen på italienska: -Är det något problem?

Ni kan ju tänka er att de blev som fiollådor i ansiktet och pappa berättade att de inte sa ett ord mer på hela kvällen...

Det kan ha sina fördelar att vara son till ett fotbollsproffs.

Fredrik Larsson